

Antiiós

Carmen Kovarski

Svého času žila v Athénách mladá krásná žena. Osud jí však nepřál, vyhnal ji na ulici a ponechal jen tolik peněz, kolik jí stačilo na trochu jídla. V jejím lůně dopustil vyrůstat dítě, které nemohla živit. Neminulo ráno, kdy nezašla do Diova chrámu, poměrně nové, mramorově bílé budovy, stojící v čele náměstí Syntagma, aby se zde modlila k nejvyššímu z řeckých bohů za osud jejího syna. Její životní úroveň však stále zůstávala žalostně nízká. Dítě se narodilo do podmínek, které nemohlo ve zdraví přežít. Proto jednoho dne, ještě před tím, než bůh slunce Helios zapráhl své koně do vozu, vešla do chrámu a se slzami v očích, neustále pohybujíc rty v tiché modlitbě, položila novorozence na oltář. Pak vyběhla ven.

Zeus znal trápení té dívky. Každý den naslouchal jejím prosbám a rozhodl se je vyslyšet. Proto sestoupil toho rána do chrámu jemu zasvěceného, aby se na dítě podíval. Zalíbilo se mu. Ještě dlouho stál v zamyšlení nad oltářem, pak však nakonec stejně udělal to, co ho napadlo hned v první chvíli, kdy je spatřil. Vzal je a vynesl na Olymp. Héra, Diova žena, mu dala jméno Antiiós.

Roky minuly a z Antiiia vyrostl odvážný, silný a hloubavý mladý muž. Denně se cvičil v boji a učil se všemu, co by mohl v životě potřebovat. Večer pak sedával na olympských skaliscích, pozoroval svět pod sebou a přemýšlel o něm. Viděl ho jako místo, kde se zvláštním způsobem, v jakési podivné rovnováze, prolíná štěstí s neštěstím. Viděl, že lidí, kteří mají důvod ke spokojenosti, je podobné množství jako těch, již ho nemají. A viděl také, že v myslích lidí je tato rovnováha hrubě narušována jejich vlastní nespokojeností a vlastním pocitem neštěstí i tam, kde k nim byl v celkovém měřítku pramalý důvod. Velmi se tomu podívoval. Avšak jak čas plynul, podívovat se přestal. Přišla totiž jiná podivuhodnost. Bezdůvodně nešťastných forem života na Zemi pomalu ubývalo. Vypadalo to, že lidé začali být zkrátka spokojenější. Antiiós o tom přemýšlel a usoudil, že nic ve skutečnosti není nepravděpodobnější. Hledal tedy druhé řešení rovnice a našel je v možnosti, že přibylo lidí nešťastných skutečně oprávněně. To jej silně znepokojilo. Zeptal se proto velkého Dia, co jest toho důvodem. Ten mu však nedokázal dát uspokojivou odpověď.

Dny ubíhaly a situace se nelepšila. Ba právě naopak. Proto se Antiiós rozhodl, že příčinu toho všeho najde a zničí ji, ať už je jí cokoliv. Sestoupil tedy z Olympu a chodil od vesnice k vesnici, od města k městu a ze státu do státu. Prochodil tak polovinu světa, ale jediný závěr, který z kusých informací dokázal vyvodit, byl, že se v poslední době setkal s velkým množstvím slov, kterým nerozuměl.

Na svých cestách Antiiós často potkával dvě zvláštní bytosti. Tu, která chodila oděná v šedém a potkával ji na silnicích a pěšinách, neznal. Věděl jen, že jí lidé přezdívali některými z těch výrazů, které mu nic neříkaly. A když k večeru sedával na střeších domů či kopcích kolem měst, vídal chodit ulicemi osobu oděnou v černém. Tu znal velmi dobře. Jmenovala se Smrt. Vcházela do domů a zanechávala za sebou nářek a žal. Antiiós však věděl, že ona není tou, již hledá. Není příčinou, je důsledkem. Stále však nevěděl, důsledkem čeho? Vydal se tedy do hospody, místa, o němž věděl, že se zde dá zapíjet smutek. Vskutku, kolem jednoho stolu, na němž již stálo zarážející množství vypitých skleniček, seděla skupina starších lidí se zakrytými ústy a nosy. Velké části z nich se leskly oči slzami, někteří viditelně potlačovali pláč, několik žen

sedělo s obličejem v dlaních a naříkalo, co že komu udělala, za co ji trestáte? Antiiós si přisedl a měkkým, útěšným hlasem promluvil na muže, jenž vypadal nejvíce nad věcí: „Mohu se zeptat, co se stalo?“ „Znáte Julii Durandovou?“ „To neznám,“ odvětil Antiiós. „Hm, tak ta umřela.“ Muž se na chvíli odmlčel. „Na **tu** nemoc,“ dodal znechuceně. „Prosím vás, jakou nemoc?“ zeptal se Antiiós po krátké odmlce s nadějí v hlase. „Vy ste vo tom neslyšel? Taková blbá chřipka. Dneska už se na nic jinýho neumírá.“

Antiiós vyšel z hospody v hlubokém zamyšlení. Z podvědomí mu neustále vyvstávalo těch několik výrazů, jimž nerozuměl, jež slýchal a vídal napsané kdekoliv, kde byly živé bytosti, a jež několikrát zopakovali i lidé, s nimiž před chvílí seděl u stolu. A tehdy ho napadlo, že příčinou toho všeho musí být ona šedě oděná osoba. Ta, již někteří lidé říkali nemoc. Vydal se tedy na cestu, aby ji vyhledal a sprovodil ze světa, jak v duchu před mnoha dny lidstvu slíbil.

Hledal dlouho, jelikož jak jedno staré olympské přísloví praví, přehled máme zpravidla o věcech, které nepotřebujeme, jakmile se však ona potřeba vyskytne, slehne se po ní zem. Nakonec ji však přece jen našel. Kráčela před ním po široké prašné cestě, pomalu a rozvážně, s hlavou vzpřímenou, dlouhý oděv jí splýval na zem. Rovné šedé vlasy měla skryté pod kapucí, kolem krku jí visel zlatý náhrdelník z provrtané mince. A na tváři měla lehký úsměv někoho, kdo je spokojen sám se sebou.

Antiiós se rozhodl ji chvíli sledovat. Viděl ji procházet vesnicemi, které za sebou zanechávala ochromené strachem. Libovala si v panice, kterou se jí dařilo šířit po celých krajích i státech. „Co to děláš?“ Zeptal se jí, když vyšli z další vesnice. „Co?“ otázala se bytost krátce, aniž se otočila. „Šíříš se po světě a oslabuješ lidi, jak jen můžeš.“ „Jo,“ odvětila úsečně. „A upřímně, dokážu mnohem víc než jen oslabovat. Zamrazím v zádech, tělem proženu vlnu vedra, roztřesu ruce i kolena, způsobím závrať, rozbuším srdce, zvýším tlak, sevru či obrátím žaludek naruby, paralyzuji pohybový aparát. Donutím člověka zblednout, potit se, zrychlit i zastavit dech, plakat i křičet...“ „Jsi ta nemoc.“ „Lidé si zvykli mi říkat všelijak – Bouře, Hlad, Krutá zima, Naštvaná božstva, Špatná karma, Osud, Medvědi, Pavouci, Netopýři, Hunové, Turci, Němci, Cenzura, Bolševik, Američtí imperialisté, Daň z přidané hodnoty, Přijímací pohovor, Písemka z dějepisu, teď je to pro změnu Nemoc... neříkám, že některá z těch přízvisek nejsou libozvučná, ale bohužel se jimi nemohu chlubit. Jsem pouhým jejich důsledkem, a tím se chlubit budu, jejich nejmocnější stránkou.“ Bezděčně se dotkla zlaté mince na krku. Pak se celým tělem otočila k Antiióvi a zpříma se podívala do jeho očí. „Jsem ztělesněním Strachu.“

Antiióvu mysl zatemnila zlost. Veškerou svou silou vyrazil a srazil ji k zemi. V obranném instinktivním pohybu ho odhodila stranou, on se však nehodlal vzdát. Vrhнул se na ni a zocelenou pěstí ji vši silou udeřil do tváře. Její mimické svaly se však ani nepohnuly. S kamenným výrazem trpělivě odrážela jeho další útoky. Nesnažila se bojovat, pouze se bránila. Vytrvale, účinně. Nevypadala, že by snad někdy musela přestat. Hrála si s ním. „Co to děláš?“ uslyšel náhle Antiiós. Věděl však, že z úst Strachu ta slova nevyšla. Ozvala se v jeho hlavě. Jako ozvěna se tam teď odrážela a čekala na odpověď. „Co to děláš? Pokoušíš se mě zničit? Zabít? Chceš lidi osvobodit od strachu?“ Bytost upřeně hleděla do Antiiových očí a skrze jeho vlastní myšlenky v něm vzbuzovala pochybnosti. „Co tím dokážeš? Chceš lidi osvobodit od strachu? Zbavit je jediné věci, která je drží v pokoře? Chceš lidi osvobodit od strachu? Od moudrého rádce, který jim pomáhá přežít? Nebo chceš, aby skákali z věží a strkali ruce do ohně? Aby se smáli bolesti? Tak chceš lidi „osvobodit“ od strachu?“

S tou větou se veškerá Antiióva bojová morálka vypařila. Tělo mu ochablo a jediné, čeho byl schopen po tu krátkou chvíli, než ho šedá bytost pohybem, který byl myšlen jako výkryt na úder, jenž nepřišel, udeřila a odhodila jako pírkó, bylo s pootevřenými ústy nechápavě hledět na zdroj myšlenky, která uvrhla jeho mysl v absolutní bezradnost.

Tvrký náraz, s nímž dopadl na prašnou cestu, mu na chvíli vyrazil dech. Prudká bolest mu vyrážela z klíčních kostí, zad a hrudního koše však nedokázala přehlušit totální zmátek v jeho hlavě. Ztěžka se zvedl na lokty a v narůstající beznaději, která plíživě pronikala do jeho vědomí, zavřel oči. Cítil, že se třese. Cítil touhu utéct a zároveň neschopnost se zvednout. Cítil, jak mu buší srdce, jak se mu svírá žaludek. Cítil, jak se ho zmocňuje strach.

Osoba nad ním stála a s úsměvem psychologa, který s vámi plně soucítí, na něj klidným, konejšivým hlasem promlouvala. V narůstající panice, jež mu zahlcovala mysl, mu však nějakou chvíli trvalo, než si to uvědomil. Pomalu otevřel oči. „...roj. Zdroj má všude, kde propu...“ Jeho pozornost se chvíli pokoušela upnout k těm větám, náhle ji však upoutal malý zlatý předmět ležící v prachu při kraji cesty. Opatrně se otočil, aby se přesvědčil, že tím předmětem je ten náhrdelník, o němž si myslel, že oním předmětem je. Natáhl se po něm. Držel ho v třesoucí se dlani a díval se na něj. Na přivrácené straně mince bylo vytištěné řecké písmeno Théta. Antiiós věděl, že ten znak symbolizuje smrt. Prázdným pohledem si prohlížel jeho křivky a v hlavě mu vřelo. „Jedna strana mince,“ řekl tiše. Ještě zlomek sekundy zíral na objekt ve své dlani. Pak se otočil na Strach a o něco hlasitěji zopakoval: „Jedna strana mince.“ Bytost, která doposud mluvila, nyní umlkla. Zaražena, jen sotva viditelně pohybovala rty, z nichž nevycházela slova. „Na té druhé je Tau – život, že ano?“ Hádal Antiiós a na důkaz svého tvrzení obrátil minci a natočil ji tak, aby na ni bytost viděla. „Nosíš ten náhrdelník písmenem Tau k tělu, aby nebylo vidět. Šíříš kolem sebe strach a zjevně tě to baví. A co druhá strana mince? Doma mě učili, že na světě jsou dvě protichůdné věci – život a smrt. Smrt už jsem potkal, chodí v černém a provází ji strach. Život jsem ještě neviděl. Ten provází naděje. Naděje neznamena život, stejně tak jako strach neznamena smrt, ale obojí spolu blízce souvisí. Chodí šedě oděni a spojují se v jedné bytosti. Nezodpovědná a dětinská, která už přes rok likviduje lidskou psychiku v hrůze a děsu a odmítá jim dát naději, to jediné, co jim ještě zbylo, protože na to je se strachem příliš velká sranda.“ Antiiós se zvedl a podíval se osobě do očí přesně tak, jak to udělala ona, když se mu představovala. Pozvedl minci, kterou teď svíral prsty obou rukou, přímo před její nos a pomalu, téměř obřadně ji zdeformoval do tvaru ležaté osmy tak, aby jakkoliv ji natočí, vždy byla vidět stejně velká část rubové i lícni strany. Lehce se usmál, přikývl a náhrdelník bytosti hodil. Pak odešel.

Od té doby se rovnováha ve světě začala vracet do starých kolejí. A konečně byla naděje, že nemoc, která měla na jejím narušení tak velký podíl, nemoc, která způsobila ve světě takovou anarchii a chaos, že ani Zeus takový nepamatoval, stejně jak přišla, zase odejde.

Carmen Kovarski, 17 let